

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 października 2016 r. wydanym w sprawie I C 605/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w punkcie 1. nakazał pozwanym A. K. i J. K. opróżnienie lokalu mieszkalnego numer (...) mieszczącego się w budynku położonym w Ł. przy ulicy (...) wraz ze wszystkimi rzeczami do nich należącymi; w punkcie 2. ustalił, że pozwanym A. K. i J. K. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego; w punkcie 3. wykonanie punktu 1 wyroku wstrzymał do czasu zaoferowania pozwanym lokalu socjalnego przez M. Ł.; w punkcie 4. nie obciążył pozwanych kosztami postępowania.

(wyrok – k. 113)

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Powódka S. K. była teściową pozwanej A. K.. Syn powódki B. K. jest ojcem małoletniego pozwanego – J. K., syna pozwanej A. K..

S. K. w dniu 15 grudnia 2004 r. kupiła od (...)locum spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. lokal mieszkalny nr (...) na III kondygnacji w budynku (...) w Ł. przy ul. (...) składający się z dwóch pokoi, kuchni, przedpokoju, łazienki z WC o powierzchni użytkowej 52,80 m² oraz usytuowanego na I kondygnacji pomieszczenia gospodarczego nr 36 o powierzchni 8,20 m² to jest łącznej powierzchni 61 m² wraz ze związanym z nim udziałem wynoszącym (...) części we współwłasności nieruchomości wspólnej i samodzielny lokal użytkowy stanowiący jednostanowiskowy garaż nr (...) wraz z związanym z nim udziałem wynoszącym (...) części we własności nieruchomości wspólnej za kwotę 164.914,50 zł brutto.

W dniu 19 grudnia 2004 r. powódka S. K. – użyczająca zawarła z A. i B. K. – biorącymi, na czas określony od 19 grudnia 2004 r. do 19 grudnia 2014 r. umowę użyczenia lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...) składającego się z dwóch pokoi, kuchni i łazienki, o łącznej powierzchni 52,1 m².

W § 3 umowy strony ustaliły, iż użyczający użyczył i dał w bezpłatne użytkowanie biorącym, a biorący przyjęli do używania przedmiot określony w § 1 na czas oznaczony od dnia od 19 grudnia 2004 r. do 19 grudnia 2014 r. wraz ze wszystkimi urządzeniami bez umeblowania.

W § 8 umowy strony postanowiły, iż po zakończeniu okresu użyczenia, biorący do używania obowiązany jest zwrócić użyczającemu przedmiot użyczenia w stanie niepogorszonym – bez wezwania.

Na mocy § 9 strony uzgodniły, iż użyczający może wypowiedzieć umowę w przypadku, gdy biorący do użyczenia:

- a) swoim niewłaściwym zachowaniem czyni uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku,
- b) używa przedmiotu użyczenia w sposób pociągający za sobą jego znaczne zniszczenie, albo w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem,
- c) dopuszcza się zwłoki z zapłatą czynszu (opłaty administracyjne) lub jakiegokolwiek płatności wymienionej w § 5 (czynsz administracyjny, opłaty za energię elektryczną, wodę i opłaty komunalne).

Pismem z dnia 29 maja 2015 r. pełnomocnik powódki poinformował pozwaną, iż ze względu na plany dotyczące mieszkania będącego własnością powódki, które pozwana zajęła na podstawie użyczenia, pozwana musi się liczyć z koniecznością jego opuszczenia. Podstawa użyczenia po rozwodzie A. K. i B. K. odpadła.

Pozwana A. K. wraz z byłym mężem oraz powódką S. K. i M. K. zacięgnęli kredyt w (...) Bank S.A. na zakup domu jednorodzinnego w Ł. przy ul. (...) na kwotę 222.739,19 CHF.

B. K. uiszcza alimenty w nieregularnych wysokościach, od 9 kwietnia 2015 r. jest zobowiązany do uiszczania alimentów w wysokości stanowiącej równowartość 30% jego wynagrodzenia po potrąceniu podatku dochodowego nie mniej niż kwota po 1.350 zł.

Małoletni J. K. cierpi na łysienie plackowate. Zmiana miejsca zamieszkania i związana z tym konieczność zmiany szkoły i środowiska rówieśniczego może wpłynąć na jego obecny stan emocjonalny. Nie jest wskazane narażanie chłopca na stres związany z koniecznością dostosowywania do zmian. Chłopiec uczęszcza do Szkoły Podstawowej nr (...) na ul. (...), gdzie jest akceptowany i lubiany.

A. K. nie jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł., nie była i nie jest uprawniona do świadczeń emerytalno-rentowych z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ani też nie korzysta z pomocy Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Ł..

W lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł. zamieszkuje obecnie pozwana A. K. z synem J. K..

Koszty utrzymania lokalu przy ul. (...) ponosi pozwana, jednakże podatek od gruntu opłaca powódka.

Miesięczna rata kredytu zacięgniętego w (...) Bank S.A. wynosi około 4.000 zł. Spłacają go S. i M. K.. Pozwana w ogóle nie spłaca tego kredytu. Między pozwana, a jej byłym mężem B. K. nie został przeprowadzony podział majątku wspólnego. Byli małżonkowie są współwłaścicielami działki i samochodu.

Powódka chce sprzedać lokal przy ul. (...), żeby spłacić kredyt w (...) Bank S.A. B. K. mieszka z rodzicami przy ul. (...). Dom przy ul. (...) jest wybudowany, a także zostały wstawione drzwi i okna. Powódki nie stać na wykończenie domu.

Pozwana pracuje w Komendzie Miejskiej Policji i zarabia 2.600 zł netto, nie ma możliwości zamieszkania ze swoją rodziną. Pozwana nie posiada oszczędności, nie liczyła się z rozwodem i koniecznością wyprowadzenia z lokalu przy ul. (...). Dużo wydaje na leczenie i zajęcia dodatkowe syna. Czynsz za lokal to kwota 660 zł, za prąd 100 zł.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Materialnoprawną podstawą roszczenia o nakazanie pozwanym opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) jest przepis art. 222 § 1 k.c. Strona powodowa jest bowiem właścicielem przedmiotowej nieruchomości, zaś wedle powołanego przepisu, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz ta została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na fakt, iż zgodnie ze stanowiskiem pozwanych, umowa z dnia 19 grudnia 2004 r. nie powinna być traktowana jak umowa użyczenia, a jak umowa najmu, która uległa automatycznemu przedłużeniu na czas nieokreślony. W ocenie Sądu Rejonowego, w świetle niezaprzeczalnych postanowień przedmiotowej umowy, wyczerpującej wszystkie określone w treści art. 710 k.c. essentialia negotii umowy użyczenia, jak i zeznań złożonych przez pozwaną na rozprawie w dniu 29 września 2016 r., nie sposób zgodzić się z tym stanowiskiem. Pozwana A. K. ostatecznie

nie kwestionowała również, że utraciła tytuł prawny do przedmiotowego lokalu mieszkalnego z dniem 19 grudnia 2014 r. z uwagi na upływ 10 – letniego terminu i koniec trwania umowy. Ponadto, w ocenie Sądu Rejonowego, wobec jasnych postanowień umowy, jej wypowiedzenie ani też wezwanie pozwanej do wyprowadzenia się, nie było konieczne, co jednak pełnomocnik powódki i tak uczynił.

Zdaniem Sądu Rejonowego, twierdzenia pełnomocnika pozwanej, jakoby po dniu 19 grudnia 2014 roku doszło do przedłużenia między stronami umowy najmu na czas nieokreślony, gdyż pozwana nadal za zgodą powódki zajmowała przedmiotowy lokal, nie znajdują oparcia nie tylko w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, ale przede wszystkim w przepisach prawa materialnego. Dla oceny, czy między stronami doszło po dniu 19 grudnia 2014 roku do zawarcia umowy najmu przedmiotowego lokalu, należało uwzględnić przede wszystkim fakt, że umowę użyczenia i najmu różni odpłatny charakter umowy najmu, zaś sama pozwana przyznała, iż nigdy nie uiszczała na rzecz powódki czynszu z tytułu najmu lokalu.

Sąd Rejonowy odniósł się także do zarzutu sprzeczności roszczenia powódki z zasadami współżycia społecznego z powodu żądania eksmisji jej wnuka, dla którego wyprowadzenie się z aktualnego miejsca zamieszkania wobec choroby łysienia plackowatego, na które cierpi, jest szczególnie uciążliwe. Zarzut ten oparty był na treści art. 5 k.c., zgodnie z którym, nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Dopuszczalność oddalenia powództwa windykacyjnego z powodu sprzeczności żądania z zasadami współżycia społecznego była przedmiotem rozbieżności w doktrynie. Aktualnie jednak przyjmuje się, iż oddalenie powództwa na podstawie art. 5 k.c. powinno należeć do wyjątków, zaś normę tę można ją stosować jedynie w sytuacji, gdy w inny sposób nie można zabezpieczyć interesu osoby zagrożonej wykonaniem prawa podmiotowego przez inną osobę (orzeczenie SN z dnia 17.10.1969 r., III CRN 310/69, LexPolonica nr 300860, OSNCP 6/70, poz. 115 oraz komentarz do 5 kc pod red. S. Dmowskiego, [w:] LexPolonica).

Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki określone w treści art. 5 k.c. W niniejszej sprawie bowiem zabezpieczenie interesu pozwanego J. K. może w łatwy sposób zostać zaspokojone w szereg innych sposobów niż oddalenie powództwa.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji zauważył, iż zabezpieczenie interesów małoletniego pozwanego J. K. (dla którego zmiana szkoły z pewnością jest niewskazana) może nastąpić poprzez chociażby wynajęcie lokalu w pobliżu aktualnego miejsca zamieszkania, a w braku takiej możliwości – dowożeniu dziecka w dalszym ciągu do aktualnej szkoły z innego miejsca zamieszkania. Strona pozwana dysponuje miesięcznie kwotą niemal 4.000 zł, które to środki stanowią kwotę wystarczającą dla znalezienia innego lokum o nawet porównywalnym standardzie. Nawet przy uwzględnieniu wysokich kosztów utrzymania dziecka, jakie ponosi pozwana, możliwym jest poczynienie pewnych oszczędności pozwalających na możliwie mało inwazyjną dla chłopca zmianę miejsca zamieszkania.

Sąd Rejonowy podkreślił także, iż obowiązek zapewnienia dziecku warunków umożliwiających jego prawidłowy rozwój spoczywa przede wszystkim na rodzicach dziecka, a dopiero w dalszej kolejności na dalszych krewnych. To w pierwszej kolejności pozwana i jej były mąż B. K. winni podjąć działania umożliwiające dziecku pozostanie w przyjaznym dla niego środowisku. Babka chłopca - powódka w sprawie przez okres 10 lat użyczała rodzinie syna należące do niej mieszkanie, zaś w chwili obecnej od kilku lat pozbawiona jest możliwości dysponowania swoją własnością.

Co więcej, w doktrynie i orzecznictwie utrwalonym jest pogląd, iż przy korzystaniu

z zarzutu naruszenia art. 5 k.c. obowiązuje zasada „czystych rąk”, co powoduje, że nie może skutecznie podnieść przedmiotowego zarzutu osoba, której zachowanie również pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż dom przy ul. (...) w Ł., przeznaczony dla byłych małżonków został nabyty na kredyt zaciągnięty przez rodziców B. K., jego samego i pozwaną A. K.. Tymczasem pozwana w żaden sposób nie partycypuje w kosztach tego kredytu. Bez znaczenia, w ocenie Sądu Rejonowego, pozostaje tu okoliczność, iż pozwana nie była zadowolona z zakupu tego domu, albowiem do kredytu przystąpiła i świadomie wzięła na siebie zobowiązanie stąd wynikające. Wobec ustalenia, iż wszystkie koszty zakupu domu jednorodzinnego przy G. 10a ponoszą S. i M. K., którzy nie posiadają wystarczającej ilości środków na ten cel, zachowanie pozwanej zajmującej nieodpłatnie mieszkanie stanowiące własność powódki i nie partycypującej w kosztach kredytu przeznaczonego na zakup wysoce kosztownego domu jednorodzinnego, stoi w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Rejonowy wskazał następnie, że nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż powódka zamierza sprzedać zajmowany przez pozwaną lokal, a uzyskane z tego środki przeznaczyć na spłatę (obciążającego również pozwaną) kredytu, co ostatecznie pozwoli również byłym małżonkom A. i B. K. uregulować sprawy majątkowe i dokonać podziału majątku wspólnego.

Reasumując, Sąd I instancji wskazał, że w wyniku upływu terminu obowiązywania umowy użyczenia, pozwana A. K. utraciła tytuł prawny do spornego lokalu z dniem 20 grudnia 2014 r. Pochodną utraty tytułu prawnego do tego lokalu przez pozwaną A. K. jest również utrata prawa do zajmowania lokalu przez jej syna. Powództwo o nakazanie pozwanym A. K. i J. K. opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł. jako zasadne należało zatem uwzględnić w całości (pkt 1. sentencji).

Sąd Rejonowy powołał następnie przepis art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. nr 71, poz. 733z późn. zm.), który przewiduje obowiązek sądu orzekania w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Stosownie do ust. 4 komentowanego przepisu Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec:

- 1) kobiety w ciąży,
  - 2) małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414, z późn. zm.6))7) lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą,
  - 3) obłożnie chorych,
  - 4) emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej,
  - 5) osoby posiadającej status bezrobotnego,
  - 6) osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały
- chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd Rejonowy ustalił,

że oboje pozwani spełniają przesłanki przyznania im prawa do lokalu socjalnego. Przede wszystkim na podstawie art. 14 ust. 4 pkt 2) komentowanej ustawy obowiązek przyznania uprawnienia do lokalu socjalnego wiązał Sąd wobec małoletniego J. K..

Z zeznań pozwanej A. K. wynika, iż rodzinie nie przysługuje prawo do jakiegokolwiek innego lokalu mieszkalnego, nie mają także możliwości zamieszkania u rodziny, zaś obciążające pozwaną A. K. zobowiązania rzutują na jej brak zdolności kredytowej pozwalającej na zakup mieszkania. Z tego względu przyznanie prawa do lokalu socjalnego małoletniemu pozwanemu J. K. było zasadne. Również na podstawie art. 14 ust. 4 pkt 2) u.o.p.l. Sąd przyznał zaś lokal socjalny A. K. jako prawnemu opiekunowi małoletniego J. K..

Orzekając o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, Sąd nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu na podstawie art.14 ust. 6 cyt. ustawy o ochronie praw lokatorów (pkt 2. sentencji).

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana. Zaskarżyła wyrok

w zakresie punktu 1., zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. wskutek braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i powzięcia błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu,

że powódka użyczyła lokal w sytuacji, gdy pozwana regulowała czynsz na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej (...) za lokal nr (...) przy ul. (...) w Ł., a zatem powódka, jako zwolniona z tego ciężaru związanego z własnością, uzyskiwała przysporzenie majątkowe, a użyczenie nie może mieć zastosowania tam, gdzie chodzi o ponoszenie kosztów i opłat, które właściciel musiałby ponosić sam, gdyby nie oddał rzeczy w użytkowanie,

co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.c. w zw. z art. 659 § 2 k.c., wobec przyjęcia, iż wolą stron było bezpłatne używanie lokalu, podczas gdy powódka została zwolniona z czynszu administracyjnego, którym obciążona została pozwana w ramach ekwiwalentu za oddanie rzeczy do używania, co przesądza,

iż strony zawarły umowę najmu.

Wobec powyższego, pozwani wnieśli o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanych kosztów postępowania.

(apelacja – k. 122-125)

Na terminie rozprawy apelacyjnej powódka wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

(protokół rozprawy – k. 178 00:10:30)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Rozpoczynając analizę zarzutów sformułowanych przez skarżącego, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

Jako chybiony należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. Stosownie do powołanego przepisu art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu

dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądzenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron, na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W niniejszej sprawie nie sposób uznać, by Sąd I instancji dokonał dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd Rejonowy ustalił, iż koszty utrzymania lokalu przy ul. (...) ponosiła pozwana, jednakże (odmiennie niż skarżący) uznał, iż nie jest to równoznaczne z opłacaniem czynszu najmu. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie rozważania Sądu Rejonowego.

Zgodnie z art. 680 § 1 k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Stosownie do § 2, czynsz może być oznaczony w pieniądzach lub w świadczeniach innego rodzaju.

W niniejszej sprawie strony zawarły pisemną umowę użyczenia. Stosownie do § 5 umowy, biorący do użytkowania zobowiązał się płacić czynsz administracyjny i inne opłaty związane z użytkowaniem lokalu, tj. za energię elektryczną, wodę i opłaty komunalne, co też pozwana czyniła. Użyczenie, stosownie do art. 710 k.c. ma charakter bezpłatny. Zgodnie zaś z art. 713 k.c., biorący do używania ponosi zwykle koszty utrzymania rzeczy użyczonej. Jeżeli poczynił inne wydatki lub nakłady na rzecz, stosuje się odpowiednio przepisy o prowadzeniu cudzych spraw bez zlecenia. Do zwykłych kosztów utrzymania mieszkania należy zaliczyć opłaty administracyjne jak i za media. Z jednoznacznego brzmienia umowy użyczenia nie wynika, aby ponoszenie przez pozwaną opłat administracyjnych wywołało skutek w postaci dorozumianego zawarcia umowy najmu czy też innego stosunku zobowiązaniowego. Niewątpliwie stanowiło ono swego rodzaju ekwiwalent majątkowy za korzystanie z przedmiotu użyczenia, co jednakże nie jest równoznaczne z uznaniem, że stanowiło ono czynsz z umowy najmu. W świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego należało zatem uznać, iż strony łączył jedynie stosunek użyczenia, co przyznała sama pozwana.

W tym stanie faktycznym apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając na rzecz powódki 240 zł kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o § 7 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) w brzmieniu sprzed 27 października 2016 r.